

Läs också:

Barnhemmet
De försvunna

I

MITT NAMN ÄR ELLA. Jag bor på Gården. Det har jag gjort i hela mitt liv, och det kommer jag att göra tills jag dör.

Om alla vi barn på Gården skulle ställa oss i en lång rad efter hur gamla vi är, så skulle jag bli nummer tre. Att vara nummer tre är förstås sämre än att vara nummer ett eller två men ändå bättre än att till exempel vara nummer fem eller sex. Det finns saker som bara de äldsta barnen får göra, som att hjälpa Far och att sova i en egen säng, men man får inte glömma att de också har många förpliktelser. Det är de som har ansvar för djuren, och det är också de som sköter om de vuxna som blir sjuka.

Egentligen är jag ganska nöjd med att vara nummer tre. Jag får bestämma över de minsta, men har ändå Silas och Hope att rådfråga när det är någöt jag inte klarar av eller förstår.

Den jag tycker allra mest om att vara med är ändå Örn. Örn och jag förstår varandra på ett alldeles särskilt sätt, fast han är nummer fem och hela tre år yngre än jag. Kanske beror det på att vi båda är födda med ett

© Cecilia Lidbeck, 2020
Utgiven av Lilla Piratförlaget AB, Stockholm
Omslag: Siri Lidbeck
Tryckt i Letland av Livonia Print, 2020
ISBN: 978-91-7813-127-3
www.lillapiratforlaget.se

födelsemärke i ena handflatan. Det är ovanligt, säger Far, och det visar att vi har hört ihop även i ett tidigare liv. Jag gillar att tänka på det där, särskilt när de andra är dumma eller inte förstår. Jag har i alla fall Örn, tänker jag då.

Det hjälper.

2

JUSR NU ÄR VI ALLA HUNGRIGA, både barn och vuxna. Det har regnat tio dagar i sträck, och den sista maten åt vi upp igår. Allt i källaren har gått åt, varenda liten brödbit och morot. Det suger i magen, men jag försöker att tänka på annat. Ibland går det, ibland går det inte.

Det känns lite jobbigt det där, att veta att ute på fälten finns mat i överflöd. Den svarta jorden gömmer potatis, rovor, purjolök och mycket, mycket mer. Jag kan känna smaken i munnen, men maten är inte vår att äta. Inte än. Först måste solen komma tillbaka.

Jag minns hur otålig jag kunde bli när jag var liten. Hur jag ibland försökte snappa åt mig ett äpple eller en bulle, och hur de vuxna tillrättavisade mig. »Lugna dig Ella-Lill«, sa de. »Maten måste välsignas först, det vet du ju.« Och nog visste jag. Jag hade bara inte förstånd än.

6

Idag skulle jag aldrig bryta mot reglerna. Mat som inte blivit välsignad är skadlig för kroppen, förstör den inifrån, får den att ruttna. Varför skulle man vilja stoppa i sig något sådant? Dessutom är det så vackert, välsignandet. Alla grönsaker, frukter och ägg, allt spannmål – samlat i högar på duken intill eken, skimrande i den goda solen.

Praktfullt, är det. Som en tavla.

Och efteråt. När Far sagt orden, och vi barn fyller korgarna och bär ner alltsammans i matkällaren. Läger upp det på hyllorna, ordnar allt i fina rader. Lukten, den jordiga, syrliga. Som jag älskar den lukten.

Men när solen håller sig undan är det svårt. Föråden är stora och räcker länge, men det händer att de tar slut och då sprider det sig som en oro i huset. De vuxna blir frånvarande och otåliga och barnen gnälliga, särskilt de små. Fruktråden dignar och hönorna värper, men alla väntar på solen.

3

SÅDANA DÄR DAGAR, dagar av hunger och väntan, är det skönt att ha något att göra. De vuxna syr sina lapptäcken, sitter tillsammans runt det stora bordet i salen och

7